

– Nem hallom a zúgást, a tengerünk zúgását.

– Nem hallható, mert nincs tenger ott, illetve itt, ahol élünk.

A férjnek nehezebbre esett kimondani ezt, mégis mindig megtette, és mindig meg is bánta. Pár

éve a felesége minden

késő délután az ablak elé

ült, és hallgatta, hallani

vélte a tenger zúgását,

ott, ahol még egy árva ta-

vacska sem volt a közel-

ben. A falu szélén laktak az utca utolsó házában. A kerítésen túl szántóföldek nyúltak a messzeségbe. Itt-ott vert foltokat a tájba pár ritka akáccsoportosulás, amit megkímélt a véletlen az erdőtelenítések elől. Az asszony fájdalmasan mélyről sóhajtozott.

– Nem hallom, elvitték, lecsapolták a tengerünket. Vagy eljött egy újabb cunami, és vizét más partokra lökte? De az is lehet, hogy a teremő ki-
apasztotta.

– Nem, Kedvesem. Minden tenger tűnékeny, és a mi tengerünk is ilyen.

– Jó. Akkor várjunk egy kicsikét.

Negyven éve voltak házások hűségben, szerelemben és szeretetben. Minden mozdulat, minden rezdülés közös volt bennük, de pár éve a feleségnél gyógyíthatatlan demenciát állapítottak meg. Életük innentől néha erős köd-
ben, vagy vakító fényben haladt, mintegy üres tarisznyát lóbáló vándor.

– Kedvesem! Amíg várakozunk, vacsorázz meg. A kedvencedet, sült kolbászt csináltam. Van hozzá almapaprika, meg vettem igazi parasztkenyere-
t is.

A férj nagyot nyelt. Valóban a sültkolbász volt az egyik kedvence. De nem így volt, mert nem volt sem kolbász, sem almapaprika, sem igazi parasztkenyér sem. Ezeknek csak az emlékei lobbanhattak fel az asszony és a férj tudatában is. A tegnapi pizza maradék felét ette meg egy jó nagy korsó sörrel, mert csak az volt. Persze, ez is nagyon jól esett neki. Az asszonynak nem szólt erről semmit. A tűnékeny tenger, mint ötlet kezdett helyet találni magának a gondolatai között, odafészkelte magát, mint a varázslat madara a „soha nincs sziklák” alá.

– Kicsim! Szerinted várnunk kell még sokáig? Talán nem vettük be a gyógyszereinket, ezért vagyunk ilyen érzéketlenek?

– Nem, Kedvesem! Mondtam már, hogy a mi tengerünk is tűnékeny.

Az asszonyka szeme összeszűkült, és nagyot fújt, ahogy a haragos macskák szoktak. Aztán félig állva, félig ülve mutatott ki az ablakon.

– Jó, hogy beadtad nekem a délutáni gyógyszeradagomat. Igazán jó férj vagy. Képzeld, hatnak a gyógyszerek, és újra hallom a tengerünket.

László Zsolt 49

TÜNÉKENY TENGER

Egymás vállát átölelve bámultak ki az ablakon túli világba, ahol az aszály tombolt.

– Kicsim! Hallod újra te is?

– Igen. Már én is hallom a hullámverést.

50 A férj nem mondhatott mást. De nem is akart mást mondani.

